

Chương 483: Rizaira (1) - Cuộc Sống Thường
Ngày Ở Rizaira
(Số từ: 2913)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

18:29 PM 05/07/2023

“Cậu bốc mùi còn hơn cả thú vật lăn lộn trong chuồng. Đi tắm rửa đi.”

Theo gợi ý của Luna, tôi bước vào phòng tắm.

Sự thật mà nói, tôi không thể không đồng ý. Tôi đã không có cơ hội để tắm rửa trong nhiều ngày và đã hơn một lần bị ướt đầm máu quái vật.

Phòng tắm nổi bật với một bồn tắm lớn chứa đầy nước, kèm theo tiếng gõ kêu răng rắc trong ngọn lửa bên ngoài.

Tôi thấy thật kỳ lạ khi những người nắm giữ sức mạnh phi thường như vậy lại chọn sống theo cách nguyên thủy như vậy.

Mặt khác, Ellen không biết gì về ngôi làng của mình.

Như vậy, các vấn đề của Gia tộc Mặt trời và Mặt trăng dường như là mối quan tâm độc quyền của các già làng.

Với những hoàn cảnh này, cách sống của họ không có vẻ gì là đặc biệt.

Chẳng lẽ người ta chỉ biết được những bí mật của ngôi làng khi đến tuổi trưởng thành và đến một độ tuổi nhất định?

Lúc này, tôi quyết định đơn giản ngâm mình trong làn nước ấm.

"Nước đủ ấm chứ?"

Một giọng nói trầm hỏi từ bên kia bức tường.

Tôi không khỏi giật mình. Đó là cha của Ellen.

Giọng Ronan.

"À... Vâng. Cảm ơn."

Một cảm giác kỳ lạ và siêu thực bao trùm lấy tôi, giống như một người bạn trai đến nhà bạn gái mà không có sự hiện diện của cô ấy.

Cảm giác được chăm sóc tốt đến mức tôi không biết phải làm gì với bản thân mình là gì?

Hơn nữa, tôi và Ellen thậm chí còn không có mối quan hệ kiểu đó.

Nhưng...

Cha, cha thấy...

Tôi thực sự sở hữu [Ngọn lửa của Tuesday], vì vậy tôi có thể tự đun nước... Thực tế, tôi có thể làm việc đó một mình...

Tôi có nên đưa ra điều này... Tôi sẽ bị mắng?

Còn bây giờ, tôi chọn cách im lặng.

Tôi lau vết máu khô trên mặt và tóc, rửa sạch tất cả.

Nhiều ngày đã trôi qua kể từ lần cuối cùng tôi được nghỉ ngơi đúng nghĩa.

"Phew..."

Nhận ra rằng cuối cùng tôi đã ở một nơi trú ẩn an toàn, dây thần kinh bị tổn thương chặt chẽ của tôi bắt đầu thư giãn.

Tôi đã đi lang thang trên núi mà không được nghỉ ngơi đầy đủ trong khoảng thời gian tưởng chừng như vô tận.

Cuối cùng, mẹ của Ragan đã tìm thấy tôi và tôi đã đến được Rizaira.

Cuộc hành trình dài, tẻ nhạt và đầy nguy hiểm.

Cuối cùng, tôi tìm thấy chính mình trong một khu bảo tồn.

Ngâm mình trong làn nước nóng, tôi không thể không trải qua một cảm giác nhẹ nhõm sâu sắc.

Dù tương lai có ra sao, kế hoạch trước mắt của tôi là nằm xuống một chiếc giường thích hợp và nghỉ ngơi.

Tôi đã đạt được mục tiêu chính của mình; Tôi có thể nghĩ về những gì xảy ra sau đó.

*Cốc cốc.

"Reinhardt."

"À, vâng!"

Giật mình vì tiếng gõ cửa phòng tắm, tôi phản ứng theo phản xạ.

Một lúc trước, đó là Ronan; bây giờ là Luna.

"Tôi để ít quần áo ngoài cửa. Thay vào đi."

"A... Vâng, cảm ơn."

Đó là một cảm giác kỳ lạ.

Ban đầu, tôi đã gọi cô ấy là 'Mẹ', nhưng bây giờ, trong hoàn cảnh này...

Tình huống này...

Nó cảm thấy vô cùng khó xử...

Có vẻ như, khi Luna biết tình trạng khó khăn của tôi, Ronan cũng biết rằng tôi đã bị lạc.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, tôi mặc quần áo mà mẹ Ellen đã cung cấp và đi đến phòng khách.

Tôi có thể nghe thấy tiếng Luna hỏi hả trong bếp.

Có phải cô ấy đang chuẩn bị một bữa ăn cho tôi?

Trong mắt tôi, Luna Artorius thậm chí còn mạnh hơn cả Saviolin Tana.

Tuy nhiên, cô ấy đang ở đây, trong một gia đình bình thường như vậy, đang nấu ăn cho một vị khách đến khuya – khung cảnh hết sức kỳ quái.

Cha của Ellen ngồi đối diện với tôi, lặng lẽ quan sát.

"..."

Nói chính xác, có vẻ như anh ấy đang xem xét kỹ lưỡng bộ quần áo tôi đang mặc.

Nghĩ kĩ thì...

Cha của Ellen là một người đàn ông khá to lớn.

Mặc dù tôi không thấp, nhưng anh ấy to hơn tôi đáng kể cả về kích thước lẫn dáng người.

Đương nhiên, quần áo tôi đang mặc là dành cho nam giới, và chúng không phải là thứ mà Ronan sẽ mặc.

Chúng cũng không thuộc về Ellen.

Vì vậy, tôi có thể nhận ra quần áo của ai mà không cần hỏi.

Bây giờ tôi đang mặc bộ quần áo mà Ragan Artorius đã từng mặc.

Do đó, Ronan Artorius ngồi trước mặt tôi không thể không nhìn tôi và bộ quần áo tôi mặc với vẻ mặt khó tả.

Thật là một tình huống kỳ lạ.

Nói thẳng ra, tôi đã đến nhà cha mẹ của chiến binh đã giết cha tôi, mặc bộ quần áo mà chiến

binh đã khuất đã mặc khi còn sống và được đãi một bữa ăn.

Cả tôi, người đã tìm kiếm nó,

Và cặp đôi đã đưa tôi vào,

Tất cả chúng tôi đều là những sinh vật đã lạc xa khỏi trạng thái bình thường.

"Reinhardt."

"Vâng?"

"Bạn đã gặp Ellen kể từ sự cố Cánh cổng chưa?"

Trước câu hỏi đó, tôi cảm thấy như nghẹt thở.

Tôi đã nhìn thấy cô ấy.

Chúng tôi thậm chí đã đối mặt với nhau.

Chúng tôi đã không có một cuộc trò chuyện thích hợp, nhưng chúng tôi đã trao đổi một vài từ.

Có lẽ hiểu được điều gì đó từ nét mặt của tôi, Ronan gật đầu.

"Có vẻ như đó không phải là một cuộc hội ngộ dễ chịu."

"...Vâng."

Ronan và Luna dường như nhận thức được mối quan hệ và tình hình giữa tôi và Ellen.

Và những thách thức chúng tôi sẽ phải đối mặt trong tương lai.

Ellen từng nói với tôi rằng mẹ cô ấy thường nấu món thịt bò hầm ở nhà họ.

Bất kể nó ngon như thế nào, bạn chỉ có thể kiếm được rất nhiều ở một ngôi làng nhỏ như thế này. Đơn giản là không có đủ thành phần.

Tôi tự hỏi thịt bò đến từ đâu, nhưng mẹ của Ellen chắc chắn đã làm món thịt bò hầm.

Điều kỳ lạ là thức ăn mà mẹ của Ellen chuẩn bị có một hương vị hoàn toàn mới đối với tôi.

"..."

Khi tôi do dự sau khi cắn một miếng món hầm, Luna nhìn tôi chăm chú.

Một người rõ ràng có quan hệ với Ellen, hay đúng hơn, dù sao thì Ellen cũng có quan hệ họ hàng với Luna.

Có phải đặc điểm ử rũ mờ nhạt này đã di truyền trong gia đình?

"Ngon lắm... Ý con là, nó thực sự ngon."

Bất chấp lời nói của tôi, Luna vẫn trông có vẻ bối rối.

"Có thể cậu không thích. Chắc hẳn cậu đã quen với việc ăn những bữa ăn được chế biến từ những nguyên liệu và gia vị hảo hạng nhất."

Về mặt kỹ thuật, cô ấy không sai.

Tôi đã sống trong Royal Class của Temple, nơi sang trọng nhất trong Đế chế, và sau đó trị vì như một vị vua ở Edina.

Chất lượng thực phẩm chưa bao giờ là một mối quan tâm.

Nhưng, nó không phải là vô vị, phải không?

"Không, chỉ là nó thú vị thôi. Ý con là, nó không thú vị, chỉ là một hương vị mới... Con không nói nó vô vị. Dù sao, nó rất ngon. Vâng."

Nó không phải là vô vị, chỉ là hơi lạ một chút vì đây là lần đầu tiên tôi được trải nghiệm loại hương vị này.

Trong môi trường này, có lẽ họ đã sử dụng các loại thảo mộc và thực vật hoang dã để thay thế cho các loại gia vị điển hình.

Vì vậy, nó có một hương vị độc đáo, nhưng nó không phải là vô vị.

Tuy nhiên, có vẻ như Luna đã cảm thấy khó chịu trước sự do dự của tôi.

Cô nheo mắt và nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Chà, không thể tránh khỏi việc cậu có một khẩu vị tinh tế do sự giáo dục của mình. Tôi xin lỗi, đây là tất cả những gì tôi có thể chuẩn bị."

Người này.

Cảm thấy tội lỗi vì một điều kỳ lạ như vậy!

"À, thôi nào, em iu. Một cậu bé thành phố thì biết gì?"

"Đó là sự thật, em cho là vậy."

Ronan nhẹ nhàng vỗ vai Luna găt gỏng.

Tại sao.

Tại sao trên trái đất này.

Tôi có phải chứng kiến mặt này của cha mẹ bạn tôi không?

À, chính tôi đã chọn đến đây phải không?

Cuối cùng sau khi điều hướng các khúc ngoặt của bữa ăn, tôi đi lên tầng hai.

Có ba phòng trên lầu.

Một cái dùng làm nhà kho, trong khi hai cái còn lại có mục đích rõ ràng hơn.

Một cái phải là phòng của Ragan Artorius, và cái còn lại thuộc về Ellen.

"Đây là phòng của Ellen. Nghỉ ngơi ở đây."

"...Vâng."

Luna đưa bộ đồ giường được trải trên chiếc giường gỗ của Ellen.

"..."

Mặc dù tôi không biết phòng của Ragan được bảo trì như thế nào, nhưng không có gì bất thường về phòng của Ellen.

Đương nhiên, nó có lẽ đã bị bỏ trống kể từ khi Ellen rời đến Temple và sau sự cố Cánh cổng.

Không có dấu hiệu hay gợi ý nào về sự hiện diện của Ellen.

Nhưng căn phòng này đã là của Ellen trong một thời gian dài.

Đây là nơi cô trải qua thời thơ ấu và sống cho đến khi rời khỏi nhà.

Không có đồ trang trí xa hoa hoặc đồ trang sức nào có thể được tìm thấy trong phòng. Ellen có thể đã cất chúng đi, nhưng nhiều khả năng chúng chưa bao giờ tồn tại do tính cách của cô ấy.

—Bàn làm việc, tủ quần áo, giường ngủ.

Và trên tường treo vài thanh kiếm gỗ cũ sần.

Sự đơn giản phù hợp với tính cách của Ellen. Căn phòng có lẽ đã không thay đổi nhiều kể từ thời gian cô ở đây.

Phòng ký túc xá của cô cũng khá thừa thớt, chỉ để dành cho một vài thứ cần thiết.

Tôi nhận ra rằng điều đó cũng đúng với tôi.

Ngẫm lại, tôi và Ellen có rất nhiều điểm chung.

Cả hai chúng tôi đều không quan tâm đến việc tìm điểm cho căn phòng của mình.

Chúng tôi tập luyện mỗi ngày như thể cuộc sống của chúng tôi phụ thuộc vào nó.

Chúng tôi không có bất kỳ sở thích cá nhân nào ngoài điều đó.

"..."

Bầu không khí trong phòng cảm thấy kỳ lạ.

Tôi không thể phát hiện bất kỳ dấu vết nào của Ellen.

Tôi không thể không tự hỏi Ellen là người như thế nào.

Cô ấy sẽ phản ứng thế nào nếu biết tôi đột ngột đến thăm Rizaira?

Mặc dù tôi biết đó không phải là một lựa chọn, nhưng sự tò mò của tôi vẫn tiếp tục.

Tôi khao khát đòi lại tất cả những gì tôi đã mất.

Nó dường như không thể xa.

Hiện tại, sự sống còn là ưu tiên hàng đầu của tôi.

Trong trận chiến cuối cùng, và trong một tương lai tiềm năng mà tôi có thể đối mặt với Ellen, tôi cần phải sống sót.

Tôi thấy mình đang tìm kiếm sự bầu bạn của cha mẹ của một người mà tôi có thể phải chiến đấu vào một ngày nào đó.

Tôi không biết mình có thể thu được gì từ chuyến thăm này.

Tuy nhiên, tôi đã đến được Rizaira.

—Ngày hôm sau, khi buổi sáng chuyển sang buổi trưa.

Khi tôi mở cửa sổ, phong cảnh của Rizaira và ánh nắng ban mai tràn ngập tầm nhìn của tôi.

Đó là một khung cảnh ấm cúng, thanh bình.

Yên tĩnh đến nỗi nó dường như không thay đổi trong nhiều thế kỷ.

Tôi có thể nhìn thấy những người dân làng hối hả đi lại, và lũ trẻ chơi đùa đây đó.

Không có nhiều nhà, nhưng cư dân sống rất hài lòng.

"Cậu ngủ cả ngày."

"Huh?"

"Chắc là cậu mệt rồi nên nói cũng có lý."

Những lời của Luna khiến tôi nhận ra mình đã mệt mỏi như thế nào.

"Tôi đã thông báo với dân làng rằng chúng ta có một vị khách. Vì vậy, họ không nên ngạc nhiên khi gặp cậu."

"Ah cảm ơn mẹ."

"Cậu có muốn đi dạo quanh làng không? Làm quen với khuôn mặt của mọi người."

Bằng cách nào đó.

Lời nói của cô ấy gợi ý rằng tôi sẽ ở lại đây trong một thời gian đáng kể.

Rizaira có thể là một ngôi làng biệt lập do vị trí của nó.

Đương nhiên, một ngôi làng như vậy nên thận trọng với người lạ.

Tuy nhiên, người dân Rizaira không tỏ ra cảnh giác như vậy.

"Cậu là bạn của Ellen? Tên cậu là Rein..."

"Là Reinhardt."

"Vâng, Reinhardt. Cứ tự nhiên như ở nhà."

—Bạn của Ellen.

Luna Artorius dường như đã thông báo cho dân làng rằng một vị khách đến với lý do đó sẽ ở lại Rizaira một thời gian.

Tất nhiên, vì là người ngoài duy nhất trong làng, những người qua đường ở mọi lứa tuổi và giới tính đã tiếp cận và trao đổi với tôi.

"Bạn của Ellen? Hehe... Tôi lo lắng về tình hình của Ellen."

"Ellen có khỏe không?"

"Anh là bạn trai của Ellen à?"

"Chà, anh khá là đẹp trai đấy."

"À... Ellen chắc đang vật lộn ngoài đó..."

"Tại sao cậu đến một mình mà không có Ellen?"

Không có bất kỳ ý định xấu nào, mọi người đều hòa nhã.

Thông qua phản ứng của trẻ em và người lớn, tôi có thể hiểu được thực tế của Rizaira.

Những đứa trẻ không biết rằng sự hỗn loạn đã nhấn chìm thế giới bên ngoài.

Mặt khác, những người lớn, những người đã biết tình hình ở một mức độ nào đó, dường như trở nên ủ rũ mỗi khi câu chuyện của Ellen được nhắc đến.

Việc giữ im lặng là điều đương nhiên, vì chẳng ích lợi gì khi lũ trẻ biết rằng thế giới bên ngoài đang hỗn loạn và vô số người đang mất mạng.

Những người bằng tuổi tôi.

Đó là, những người có vẻ là bạn của Ellen cũng tiếp cận tôi.

"Xin chào? Bạn của Ellen à? Tên tôi là Lena."

"Vâng... chào."

"Cậu cũng nên nói cho tôi biết tên của mình."

"Reinhardt."

"Vâng, Reinhardt. Rất vui được gặp cậu."

Cô ấy là một phụ nữ năng động với mái tóc ngắn màu nâu. Bị hấp dẫn bởi sự hiện diện của một người lạ trong ngôi làng nông thôn này, cô ấy xem xét khuôn mặt của tôi một lúc.

"Tên tôi là Arta."

Ngược lại, một người con trai hơi cộc lốc lại gần tôi và đưa tay ra.

"Tôi đã nghe nói tình hình bên ngoài là khủng khiếp."

"À... chính là."

Họ có khả năng khoảng 20 tuổi, tương tự như bạn bè của Ellen. Mặc dù họ không biết chính xác thế giới đang thay đổi như thế nào, nhưng họ hiểu ở một mức độ nào đó.

Khi tôi chào từng người và đi dạo quanh Rizaira, một ý nghĩ ngự trị tâm trí tôi.

Tôi không có thời gian cho việc này.

Tôi không đến Rizaira để giải trí.

Tôi không đến để gặp từng người dân trong làng, mà để tìm kiếm sự hướng dẫn từ cha mẹ của Ellen.

Tôi không nên lãng phí thời gian như thế này.

Hiện tại, tôi đang gặp gỡ mọi người và khám phá ngôi làng theo chỉ dẫn của Luna Artorius.

Tuy nhiên, mọi người đã chết ngay cả vào thời điểm đó.

Tôi đã giao phó vấn đề của Edina cho Charlotte, nhưng tôi không biết liệu mọi việc có thực sự suôn sẻ hay không.

Tôi không thể lãng phí thời gian như thế này được.

Trong sự yên bình của Rizaira, tôi trở nên lo lắng, nghĩ về tình trạng bất ổn ở thế giới bên ngoài.

Xa xa, một đoàn người từ chân núi dãy núi đi xuống.

Ai đó vác một thứ gì đó trên vai, và ở ngay phía trước, tôi thấy Ronan Artorius đang đi xuống với một con lợn rừng lớn vác trên vai.

Họ có đi sẵn theo nhóm không?

Bằng cách nào đó.

Ở nơi này, không bị ảnh hưởng bởi các vấn đề của thế giới.

Giữa cuộc sống đời thường bình thường của những con người này.

Tôi cảm thấy có gì đó không ổn.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading